

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **B. Ch.**, zast. Mgr. Tomášem Chlebounem, advokátem AK Praha 2, Vinohradská 6, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení v Praze**, Křížová 25, o invalidní důchod, k žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 10. 3. 2011, čj. X, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011 zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení v Praze (dále jen ČSSZ) námitky žalobkyně, podané proti rozhodnutí I. instance ze dne 10. 9. 2010, kterým žalovaná, s odkazem na ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v pl. znění, oznámila žalobkyni, že jí od 20. 10. 2010 náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. S odkazem na čl. II bod 13 větu první zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb. a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v pl. znění pak žalovaná sdělila žalobkyni, že výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně zůstává

beze změny, tedy, že náleží ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011 pak žalovaná cit. rozhodnutí ze dne 10. 9. 2010 potvrdila.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že v námitkách proti rozhodnutí ze dne 10. 9. 2010 namítala nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť není uvedeno, komu náleží od 20. 10. 2010 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně a ve výroku chybí odkaz na ust. § 39 odst. 1 ZDP, odůvodnění je pak nepřezkoumatelné pro neurčitost a dále, pracovní schopnost žalobkyně poklesla nejméně o 70 %. V dalším pak žalobkyně odkazuje na ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) s tím, že dle něho se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 10. 3. 2011 bylo potvrzeno rozhodnutí o tom, že náleží místo invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně – tímto byla žalobkyně zkrácena na svých právech, rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, důsledkem bylo, že žalovaná přestala žalobkyni vyplácet plný invalidní důchod. Stejně tak byla žalobkyně zkrácena na svých právech v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení před vydáním napadeného rozhodnutí. S odkazem na ust. § 68 správního řádu namítá žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu má obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí výše uvedenými pochybeními, obsahuje pouze odkaz na znalecký posudek OSSZ Trutnov bez určení, jaké konkrétní závěry z tohoto posudku plynou s odkazem na příslušná ustanovení vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Rozhodnutí pak bylo vydáno v rozporu s ust. § 39 odst. 1, 2 písm. c) ZDP, ve spojení s kap. XV, oddíl B, bod 9c), přesněji 8c) přílohy cit. vyhlášky (+ zvýšení o 10 % dle § 3 této), když žalobkyně je s ohledem na důkazy, které k posouzení svého zdravotního stavu předložila přesvědčena, že v jejím případě pracovní schopnost poklesla nejméně o 70 %, tedy, že se jedná o invaliditu třetího stupně. Pokud rozhodnutí žalované potvrdilo nezákonné rozhodnutí správního orgánu s tím, že odůvodnění je dostatečné a žalobkyně měla z předchozí fáze správního řízení k dispozici listinné důkazy, z nichž bylo vycházeno a další námitkou se nezabývala, je i rozhodnutí žalované vydáno v rozporu se správním řádem. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Při jednání soudu dne 27. 2. 2012 uvedl zástupce žalobkyně, že k jednotlivým nálezcům, citovaným v posudku PK X nemá připomínky, nevznášá návrh na doplnění dokazování v tomto smyslu. Žalobkyně však i nadále trvá na žalobní námitce, že rozhodnutí první instance nesplňuje nároky, kladené na správní rozhodnutí, chybí náležitosti výroku, označení účastníků řízení i odkaz na

právní předpis, v části odůvodnění chybí odkaz na skutečnosti, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, chybí i závěry o posouzení celé věci. Rozhodnutí je tak i nadále považováno za nepřezkoumatelné, je navrhováno jeho zrušení. Pokud by byla žalobkyně úspěšná, vyčíslí náklady řízení ve lhůtě jednoho týdne.

Žalovaná se k jednání soudu omluvila, bylo proto v souladu s ust. § 49 odst. 3 s.ř.s. jednáno v nepřítomnosti žalované.

Soud provedl důkaz posudkem X. Z jeho obsahu soud zjistil, že u žalobkyně se jedná o stav po TEP levého kolenního kloubu (10/2008) pro posttraumatickou gonartrózu v důsledku úrazu, jako rozhodující zdravotní postižení. V této souvislosti popsána tříštivá zlomenina proximální tibie vlevo 6. 4. 2007, kdy i provedena repozice, OS, spongioplastika, pooperačně rozvoj algodystrofického syndromu, stav po dlouhodobé rehabilitační léčbě, léčbě v hyperbarické komoře, stav po opakovaném odstranění kovového materiálu. Dále se u žalobkyně jedná o smíšenou úzkostně depresivní poruchu (od r. 2006), cefaleu při vertebrogenních obtížích (2003), vertebrogenní algický syndrom (od r. 1990), stav po úrazu pravého oka (perforace drátem) s následnou amaurozou pravého oka (1987), koxalgii při degenerativních změnách kyčelních kloubů, pravostrannou gonartrózu, lehký sy KT bilat. a syndrom bolestivého ramene vpravo. PK přešetřila zdravotní stav žalobkyně v průběhu jednání komise přítomným odborníkem ortopedického oboru, hodnotila ambulantní vyšetření neurologická, propouštěcí lázeňskou zprávu – vše z průběhu r. 2009, dále pak propouštěcí zprávu z neurologické hospitalizace, ortopedická vyšetření a propouštěcí zprávu chirurgie – z průběhu r. 2010. Z r. 2011 pak PK popsala rtg. vyšetření, neurologická a ortopedická vyšetření, psychiatrické, chirurgické a rehabilitační. Hodnotila, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav především v důsledku poúrazového postižení levé dolní končetiny, kdy 6. 4. 2007 utrpěla zlomeninu levého bérce (kominutivní zlomeninu proximální tibie, nitrokloubní, dislokovanou), následně byla provedena otevřená repozice, dlaho pro tibi a spongioplastika. Později podstoupila rehabilitační a lázeňskou léčbu. V červnu 2008 byla odstraněna část osteosyntetického materiálu. V říjnu 2008 byla pro sekundární degenerativní změny kolenního kloubu provedena TEP. 16. 12. 2010 byl odstraněn další kovový materiál po osteosyntéze zlomeniny levé tibie, přetrvává omezení hybnosti v levém kolenním kloubu, jsou i známky svalové hypotrofie končetiny. Rozsah hybnosti ostatních nosných kloubů je bez závažného funkčního postižení, uváděny algické potíže. Žalobkyně byla vyšetřena pro bolest levého ramenního kloubu, jeho hybnost bez podstatného omezení, doporučena rehabilitace a cvičení. Od r. 2006 je pacientka v psychiatrické péči pro smíšenou úzkostně depresivní poruchu, obtíže jsou kolísavého charakteru, bez nutnosti hospitalizace, léčena ambulantně. V r. 1987 utrpěla úraz pravého oka s následnou amaurozou, vizus druhého oka zachován. Občasné vertebrogenní obtíže, závažné funkční postižení, silné projevy nervového a svalového dráždění, atrofie či poruchy svěračů a parézy však zjištěny nebyly. PK k dřívějšímu posudkovému hodnocení uvedla, že žalobkyni byl od r. 1988 přiznán částečný

invalidní důchod pro perforační poranění rohovky pravého oka, s následnou úplnou ztrátou zraku pravého oka, pro stejné zdravotní postižení byl ponechán i při dalších KLP. V r. 2007 byl přechodně přiznán plný invalidní důchod pro tříštivou zlomeninu proximální tibie vlevo, která byla řešena operačně, poté došlo k rozvoji algodystrofického syndromu. Při KLP v r. 2008 byl plný invalidní důchod ponechán s ohledem na plánovanou TEP levého kolenního kloubu, v této době byla stanovena další KLP na prosinec 2009 s tím, že byl předpoklad ukončení léčby a i překlasifikace invalidního důchodu. Od 1. 1. 2010 byl plný invalidní důchod převeden dle nové právní úpravy na invaliditu III. stupně, tato pak byla při další KLP posouzena jako invalidita I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP v platném znění. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně považuje PK stav po TEP levého kolenního kloubu 30. 10. 2008 pro posttraumatickou gonartrózu v důsledku úrazu 6. 4. 2007, toto postižení je uvedeno v kap. XV., oddíl B, pol. 8 b) vyhlášky č. 359/2009 Sb., míra poklesu pracovní schopnosti pak odpovídá 40 %. Tuto míru volila PK s ohledem na funkční postižení při základní diagnóze, se zohledněním ostatních posudkově významných skutečností, jedná se o invaliditu dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. Jako možnou pracovní rekomandaci uvedla PK lehkou fyzickou a psychicky nenáročnou práci, bez nošení a zvedání těžkých břemen, s možností změny pracovní polohy, bez vynucených poloh, dlouhých pochodů a stání, bez zvýšených nároků na zrakovou ostrost, v klimaticky vhodném prostředí a při možnosti dodržení pravidelné životosprávy.

V rozhodnutí žalované o námitkách se pak uvádí, že ČSSZ přezkoumala napadené rozhodnutí (ze dne 10. 9. 2010) v plném rozsahu, k formálním námitkám uvádí, že napadené rozhodnutí je v takto schváleném znění standardně vydáváno v obdobných případech, z úvodní věty je patrné, vůči komu směřuje a co je jeho předmětem, v odůvodnění pak jsou uvedeny všechny informace právně relevantní pro účastníka řízení. Žalovaná přitom vychází ze skutečnosti, že účastník řízení má k dispozici lékařský posudek, na jehož základě bylo rozhodnuto, jak je uvedeno v jeho výroku. Dále pak žalovaná uvedla podklady, které sloužily k vypracování lékařského posouzení o invaliditě, tyto byly objektivně k tomuto dostatečné.

Soud konstatuje, že v řízení o námitkách dospěl posudkový lékař k prakticky obdobnému posudkovému závěru jak o rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, tak o míře poklesu pracovní schopnosti s tím, že se jedná o invaliditu I. stupně.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Z ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění plyne, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 % a v odst. 2

pak uvádí, kdy se jedná o invaliditu I., II. a III. stupně. Písm. a) upravuje invaliditu prvního stupně, o níž se jedná, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, pod písm. b) je upravena invalidita stupně druhého, a to rozmezím 50 – 69 % a písm. c) pak upravuje podmínky invalidity III. stupně, charakterizované poklesem pracovní schopnosti nejméně o 70 %. V odst. 4 téhož ustanovení se hovoří o tom, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav – přičemž stabilizovaný zdravotní stav je dle odst. 6 takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti. Udržení stabilizace může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení.

Soud konstatuje, že vzhledem k vyjádření zástupce žalobkyně při jednání soudu v tom smyslu, že proti zdravotnímu a posudkovému hodnocení zdravotních obtíží žalobkyně po vypracování posudku PK MPSV ČR v X není závažnějších připomínek a ani soud sám neshledal v porovnání posudkových hodnocení posudkových orgánů se zdravotními nálezy žádné závažnější diskrepance, soud uzavřel v tomto směru, že zjištění invalidity I. stupně je v dané věci vcelku objektivní a správné. Posudkové orgány hodnotily shodně jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně v době posuzování jak orgánem I. instance, tak i posléze, problémy levého kolenního kloubu, kde byla pro úrazové následky provedena TEP, míru poklesu pracovní schopnosti pak určily ve výši 40 %, jako odpovídající invaliditě I. stupně. V kap. XV jsou v oddílu B – postižení končetin – popsány v pol. 8b) středně těžké poruchy, s poruchou motorických funkcí končetiny, svalovými atrofiemi, podstatným omezením hybnosti v kolenním nebo kyčelním kloubu, se značným snížením celkové pohyblivosti, některé denní aktivity omezeny. PK pak uvedla, že v horní hranici procentního rozpětí jsou již zohledněny i další posudkově významné skutečnosti i profese žalobkyně.

Soud se proto již v dalším věnoval námitkám žalobkyně, které směřovaly proti nenaplnění formálních nároků, které jsou kladeny na rozhodnutí správního orgánu, v daném případě orgánu I. stupně, vydaného dne 10. 9. 2010. Žalobkyně namítala nesoulad rozhodnutí I. instance s ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to zejména z toho pohledu, že neobsahuje označení účastníků, právní ustanovení, dle něhož bylo rozhodováno a odkaz na ust. § 39 ZDP. Odůvodnění pak postrádá důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Soud po přezkoumání věci konstatuje, že z rozhodnutí žalované ze dne 10. 9. 2010 plyne, že bylo vydáno Českou správnou sociálního zabezpečení v Praze, adresováno paní B. Ch. (s adresou) a dále se uvádí, že žalovaná rozhodla ve věci invalidního důchodu paní B.Ch.. (dále jako účastník řízení). Z těchto údajů považuje soud za dostatečně zřetelné, že účastníkem

řízení je žalobkyně, je uvedeno její jméno, příjmení, datum narození a adresa bydliště. Rozhodující orgán je označen v záhlaví a dále i jak výše uvedeno, soud tak neshledal v žalobě namítané diskrepance. Soud dále neshledal ani namítané absence právního předpisu, dle něhož bylo v dané věci rozhodováno, když rozhodnutí uvádí ve výrokové části, že dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění dalších předpisů (dále „zdp“) náleží od 20. 10. 2010 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, dále pak následuje příslušný odkaz na zákon č. 306/2008 Sb., kterým se mění zdp i zákon č. 582/1991 Sb. v příslušných ustanoveních. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná uvedla znění ust. § 39 odst. 2 zdp, odkázala na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově, vydaný dne 23. 7. 2010 v rámci první lékařské prohlídky konané po r. 2009, s tím, že byla zjištěna míra poklesu pracovní schopnosti ve výši 40 % a nadále tak náleží invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Následuje i odkaz na čl. II bod 13 větu první zákona č. 306/2008 Sb. s objasněním snížení výše invalidního důchodu od třinácté splátky důchodu po dni konání lékařské prohlídky, provedené dle výše objasněného ustanovení, s tím, že o této skutečnosti rozhodne žalovaná samostatným rozhodnutím. Z uvedeného je dle názoru soudu zcela patrné, o čem, proč a na základě čeho žalovaná ve věci invalidity žalobkyně rozhodovala, ve svém rozhodnutí o námitkách pak uvedla, že potřebný podklad o posouzení lékařem ze dne 23. 7. 2010 měla žalobkyně k dispozici, soud proto nemohl přitakat žalobě v tom smyslu, že z rozhodnutí není patrné, na základě čeho a jakými úvahami byla žalovaná při svém rozhodování vedena. Namítané závažné porušení ust. § 68 správního řádu, které by mohlo vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí orgánu I. instance proto v daném případě soud neshledal. Soud již pak pouze připomíná, že předmětem jeho přezkumu pro vyslovení správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalované je rozhodnutí o námitkách, vydané dne 10. 3. 2011, které je jak z pohledu formálních náležitostí, tak i věcného, dle přesvědčení soudu, v souladu jak s příslušnými ustanoveními správního řádu, tak i zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.- v platném znění, tak i příslušnými ustanoveními ZDP.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl pak soud k závěru, že v daném případě nebyla žaloba důvodná a tuto s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalované pak náhrada nákladů řízení nenáleží v souladu s odst. 2 téhož ustanovení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. února 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně